

Дойде ли есенъ, щъркелитѣ се събиратъ на голѣми орляци и отлѣтяватъ да зимуватъ въ далечнитѣ топли страни.

Минала се зимата. Врѣмето се стоплило. Трѣвитѣ и насѣкомитѣ се пробудили отъ зимния си сънъ, Току-що зачуруликали птичкитѣ по горитѣ и полетата; настѣпила веселата пролѣтъ!

Най малкиятъ Нойковъ синъ, Стаменчо, ходѣше на училище. Единъ день, слѣдъ обѣдъ, учителътъ прѣподавалъ за щърка. Той започналъ урока съ едва дошлитѣ щъркели и кацнали въ гнѣздото на бае Нойковата черница. Учителътъ завършилъ урока, че щъркелитѣ сж полезни прѣлѣтни птици, затова не трѣбва да ги убиваме и разваляме гнѣздата имъ. Вечерътъ малкиятъ Стаменчо разказа на домашнитѣ си всичко шо е научилъ за щърка въ училището. Дошло това до ушитѣ на невежата му майка, тя незакъснѣ да подкани послушниятъ Горча да прѣмахне омразното ѣ гнѣздо. Въ мигъ той се покатери на черницата съ бравичка въ ржка и само за нѣколко минути, клонътъ бѣ поваленъ, а гнѣздото падна и се прѣсна на земята. На другия день въ село се носѣше мѣлва за събореното гнѣздо. Всѣки осжди постѣпката на Нойковото сѣмейство. Три дена жално грацаха и се виха надъ черницата натѣженитѣ животни. Тѣ като че протестираха за извършената неправда, събаряне обичното старо жилище, гнѣздото, завѣщано имъ отъ тѣхнитѣ прадѣди. На четвъртия день щъркелитѣ започнаха да носятъ прѣчки, корени, суха трѣва и слѣдъ 3 — 4 дена, на другъ клонъ, построиха ново гнѣздо,

Буля Нойковица, гледайки какъ трудолюбивитѣ животни правятъ отново гнѣздото, не бѣше спокойна. Его защо тя повика сина си и му каза:

— Мили Горчо, погледни какъ нашитѣ щъркели се трудятъ да направятъ пакъ гнѣздото! . . . — Ахъ, ние злѣ постѣпихме съ тѣхъ, . . . виновни сме! . . . — Обѣщай се Горчо, че никога вече нѣма да разваляшъ гнѣздото имъ!

— Никога, мамо, никога; каза той и се приближи до майка си, Тѣ скърбѣха за постѣпката си,